

Հ ա Ֆ ը գ ի ց

Արի՛, հովիվ, խապրիկդ անոյս, գալըդ լինի մեզ բարի :
 Սիրողներս սիրեն հեռւած է կարօտվը մեր եարի .
 Ա՛խ, ո՛ւր է, ո՛ւր, անգին եարս, անոյս եա՛րս երկնառաք,
 Եւ դուք, բ՛նկերք, եւ դուք, դա՛ցիք, ո՛ւր եք, ո՛ղջ եք քե մեռաք .
 Մեր տեսութեան ողջ վայրերը ձեզնից թափուր են մնացած ,
 Մինչդեռ գինին կարասներում ձեզ է սպասում լնացած :
 Առանց ձեզ իմ համեստ ճանկն է անապաս ամայի .
 Մի լուր բեր ի՞նչ, սիրո՛ւն հովիվ, դրանց վիճակից մի առ մի :
 Սփռեց գիւղերն իր ստուերը, սեւ գիւղերը բաժանման ,
 Ել ո՛ր քարի ճալ իմ գլուխն ես ուղեւորս գիւղերում :
 Սիրոյ կեանքի պատմութիւնն է ե՛ւ անընդհատ ե՛ւ անվերջ .
 Հաւուս, աղբաւ, ուրախ, խուր՝ մի մաս ունին նա մեջ :
 Մի եար ունի՞նք մենք սիրողներս, նա էլ գոռոզ մեր բախտից ,
 Ա՛խ, դա անգութ արարները անցան չափ ու սահմանից :
 Բարե՛ւ, հո՛վիվ, բարե՛ւ, հովիվ, անոյս եարիս զու բանբեր .
 Արի՛, արի՛, քեզ հովանի, քեզ պահապան լինի Տե՛ր :
 Բայց մինչեւ ե՛րբ, ա՛յ խեղճ Հաֆըզ, սիրես, տկուս, կողկողա . . .
 Սիրողներն լացն անոյս է . լացի՛ր ինչքան կարող ես :

Թարգմ. Պարսկերէնից

ՄԵՍՐՈՊ Վ. ՄԱՐՍՈՒՏԵԱՆՆ

Խ Ա Յ Ե Ա Մ

եւ

Պարսիկ գրականութիւն

Պարսկերէնից

(Շար. եւ վերջ):

Ձեպ մասնաւոր կէտ մը, նիւթ մը որ երեւան չընթէ սուր կերպով միատիկ բանաստեղծներու գասապեան Ձէլալլէզզիի եւ Խայեամի ընդհանուր ոգւոյն մէջ այս հակադրութիւնը : Փիլիսոփայական հարցեր, ինչպէս « տիեզերքի գաղտնիք »ը, « մարդկային կեանքի վախճանը կամ վերջին հանգրուանը », բոլորովին հակադիր անկիւններէ կը դիտեն երկուքը, եւ ան-

հայտօրէն տարբեր նշանակութիւն կուտան այդ բացատրութիւններուն Բաղդատութիւն մը չուտ կը պարզէ զայս : Տիեզերքի գաղտնիքներու նկատմամբ միատիկին վայելած լուսապայծառ ստուգութեան հանդէպ Խայեամ մարդկային միտքը դատապարտուած կը տեսնէ, նարեկացիի բառերը դործածելով, մտայլի մը որ չպիտի փառաք, մէզի մը որ չպիտի մեկնի :

ՀԻ.

Ոչ մէկը բաղդի կնճառս գաղտնիքները լուծեց,
 Ոչ մէկը քալ մը պարունակի չըմանակէն դուրս
 ոտք դրաւ .

Ձի կը դիտեմ, սկսնակ թէ ուսուցիչ,
 Անկար է ու անձեռնհաս ամէն մօր ծնած :

ԻԹ.

Գաղտնիքներու վարագոյրին ներսն (երթայլոս)
 ճանապ չկայ :